

**MINISTER
INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA**

Warszawa, dnia 26 czerwca 2017 r.

DLI.3.6621.13.2017.PK.8
NK: 99853/17

POSTANOWIENIE

Na podstawie art. 149 § 1 w zw. z art. 150 § 2 oraz art. 145 § 1 pkt 3 i 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23, z późn. zm.), zwanej dalej „kpa”, po rozpoznaniu wniosku Pana Marka Budnika z dnia 7 lutego 2017 r. o wznowienie, na podstawie art. 145 § 1 pkt 3 i 4 kpa, postępowania zakończonego postanowieniem Wojewody Małopolskiego z dnia 3 stycznia 2017 r., znak: WI-IX.7821.4.6.2016, stwierdzającym niedopuszczalność odwołania Pana Marka Budnika od decyzji Starosty Nowosądeckiego Nr 2/D/2015 z dnia 29 maja 2015 r., znak: GB.II.6740.529.II.2015, o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej pn.: „Budowa zachodniej obwodnicy Nowego Sącza – połączenie miejscowości Brzezna z drogą krajową nr 28” – odcinek II od km 3+865.00 do km 6+032.00,

- I. **wznawiam** postępowanie zakończone ww. postanowieniem Wojewody Małopolskiego z dnia 3 stycznia 2017 r., znak: WI-IX.7821.4.6.2016,
- II. **wyznaczam** Wojewodę Podkarpackiego jako organ właściwy do przeprowadzenia postępowania co do przyczyn wznowienia oraz co do rozstrzygnięcia istoty sprawy.

UZASADNIENIE

Po rozpatrzeniu wniosku Zarządu Powiatu Nowosądeckiego, zwanego dalej „inwestorem”, Starosta Nowosądecki wydał w dniu 29 maja 2015 r. decyzję nr 2/D/2015, znak: GB-II.6740.529.II.2015, o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej pn. „Budowa zachodniej obwodnicy Nowego Sącza – połączenie miejscowości Brzezna z drogą krajową nr 28” – odcinek II od km 3+865.00 do km 6+032.00, zwaną dalej „decyzją Starosty Nowosądeckiego”.

Od *decyzji Starosty Nowosądeckiego* wniesione zostały, za pośrednictwem organu pierwszej instancji, odwołania do Wojewody Małopolskiego.

Po zapoznaniu się z odwołaniem Pana Marka Budnika od *decyzji Starosty Nowosądeckiego*, decyzją z dnia 30 listopada 2015 r., znak: WI-VII.7821.6.2015.BR, zwaną dalej „decyzją umarzającą Wojewody Małopolskiego”, sprostowaną postanowieniem Wojewody Małopolskiego z dnia 2 grudnia 2015 r., znak: WI-VII.7821.6.2015.BR, Wojewoda Małopolski umorzył postępowanie odwoławcze w zakresie ww. odwołania, uznając, że zostało ono wniesione przez podmiot nieposiadający przymiotu strony w rozumieniu art. 28 kpa.

Po rozpatrzeniu odwołań Pana Tadeusza Góreckiego oraz Pani Zofii Góreckiej od *decyzji Starosty Nowosądeckiego*, decyzją z dnia 1 grudnia 2015 r., znak: WI-VII.7821.6.2015.BR, zwaną dalej „decyzją Wojewody Małopolskiego”, Wojewoda Małopolski uchylił w części i orzekł w tym zakresie co do istoty sprawy, a w pozostałej części utrzymał w mocy *decyzję Starosty Nowosądeckiego*.

Skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie na *decyzję umarzającą Wojewody Małopolskiego* wniósł Pan Marek Budnik.

Po rozpoznaniu ww. skargi, wyrokiem z dnia 15 kwietnia 2016 r., sygn. akt II SA/Kr 150/16, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie uchylił *decyzję umarzającą Wojewody Małopolskiego* oraz *decyzję Starosty Nowosądeckiego*.

Skargi kasacyjne od ww. wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 15 kwietnia 2016 r. wnieśli Wojewoda Małopolski oraz Pan Marek Budnik.

Po rozpatrzeniu sprawy z ww. skarg kasacyjnych, prawomocnym wyrokiem z dnia 23 sierpnia 2016 r., sygn. akt II SA/Kr 150/16, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie, w trybie autokontroli, uchylił ww. wyrok z dnia 15 kwietnia 2016 r., sygn. akt II SA/Kr 150/16, uchylając jednocześnie *decyzję umarzającą Wojewody Małopolskiego*. W uzasadnieniu ww. wyroku z dnia 23 sierpnia 2016 r., Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie wskazał m.in., że organ odwoławczy nie wykonał prawidłowo obowiązków kontrolnych, ani związanych z merytorycznym rozpoznaniem kwestii legitymacji skarżącego, jako strony postępowania, skutkiem czego w sposób dowolny i co najmniej przedwczesny zastosował art. 138 § 1 pkt 3 *kpa*.

Po ponownym rozpatrzeniu ww. odwołania Pana Marka Budnika od *decyzji Starosty Nowosądeckiego*, postanowieniem z dnia 3 stycznia 2017 r., znak: WI-IX.7821.4.6.2016, zwanym dalej „*postanowieniem Wojewody Małopolskiego*”, Wojewoda Małopolski stwierdził niedopuszczalność ww. odwołania. W uzasadnieniu *postanowienia Wojewody Małopolskiego*, organ odwoławczy wskazał, że spełniona została negatywna przesłanka przedmiotowa, skutkująca stwierdzeniem, że odwołanie jest niedopuszczalne. Wojewoda Małopolski wyjaśnił, że w obrocie prawnym pozostaje *decyzja Wojewody Małopolskiego*, zatem *decyzja Starosty Nowosądeckiego* posiada obecnie cechę ostateczności i nie może być przedmiotem postępowania odwoławczego.

Skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie na *postanowienie Wojewody Małopolskiego* wniósł Pan Marek Budnik.

W dniu 27 lutego 2017 r. do Ministerstwa Infrastruktury i Budownictwa wpłynęło pismo Wojewody Małopolskiego z dnia 22 lutego 2017 r., znak: WI-IX.7821.1.3.2017, przekazujące wniosek Pana Marka Budnika z dnia 7 lutego 2017 r. o wznowienie, na podstawie art. 145 § 1 pkt 3 i 4 *kpa*, postępowań zakończonych *decyzją Wojewody Małopolskiego* i *postanowieniem Wojewody Małopolskiego*.

W treści ww. wniosku wnioskodawca podniósł, że decyzja o zezwoleniu na realizację przedmiotowej inwestycji drogowej została wydana, mimo że zarówno w postępowaniu przed organem I instancji, jak i w postępowaniu odwoławczym zakończonym wydaniem *decyzji Wojewody Małopolskiego*, nie brał on udziału bez swojej winy, co „jednoznacznie zostało wreszcie przyznane przez Wojewodę Małopolskiego w treści” *postanowienia Wojewody Małopolskiego*. Wnioskodawca wniósł jednocześnie o wyznaczenie organu właściwego do przeprowadzenia postępowania co do przyczyn wznowienia oraz co do rozstrzygnięcia istoty sprawy, zgodnie z art. 150 § 2 *kpa*, a następnie o uchylenie przez tak wyznaczony organ *decyzji Wojewody Małopolskiego* „i wydanie w jej miejsce nowej decyzji uchylającej” *decyzję Starosty Nowosądeckiego*.

W uzasadnieniu wniosku o wznowienie postępowania, Pan Marek Budnik zakwestionował „rozdzielenie inwestycji” objętej pierwotnym wnioskiem *inwestora* z dnia 23 marca 2015 r. na dwa odcinki, dokonane zgodnie z wnioskiem *inwestora* z dnia 29 kwietnia 2015 r. Wnioskodawca podkreślił, że na skutek zaakceptowania ww. wniosku *inwestora* „były w tym względzie prowadzone w sposób niedopuszczalny dwa odrębne postępowania” i wydane dwie odrębne decyzje, tj. decyzja Starosty Nowosądeckiego Nr 1/D/2015 z dnia 29 maja 2015 r., znak GB.II.6740.529.I.2015, o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej pn.: „Budowa zachodniej obwodnicy Nowego Sącza – połączenie miejscowości Brzezna z drogą krajową nr 28” – odcinek I od km 0+033.50 do km 3+865.00 oraz *decyzja Starosty Nowosądeckiego*. Wnioskodawca wskazał przy tym, że „rzekoma <etapowość realizacji> ww. inwestycji nie miała w rzeczywistości jakiegokolwiek odzwierciedlenia”.

Wnioskodawca wskazał również, że w przeprowadzonych postępowaniach Starosta Nowosądecki konsekwentnie nie uznawał go za stronę tychże postępowań, o czym został on poinformowany w siedzibie organu I instancji „przy okazji odmowy dopuszczenia (...) do akt ww. postępowań oraz wydanych w jej trakcie ww. decyzji”. Niezależnie od powyższego – jak zaznaczył wnioskodawca – wniósł on odwołanie od *decyzji Starosty Nowosądeckiego*, natomiast Wojewoda Małopolski umorzył postępowanie odwoławcze w zakresie tego odwołania *decyzją umarzającą Wojewody Małopolskiego*. Wnioskodawca zauważył, że dopiero w *postanowieniu Wojewody Małopolskiego*, wydanym po ponownym rozpatrzeniu jego odwołania w związku z uchyleniem *decyzji umarzającej Wojewody Małopolskiego* przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie, Wojewoda Małopolski wskazał, że wnioskodawcy „przysługiwał jednak w pełni status <strony> w rozumieniu art. 28 *kpa*, i to także w przedmiotowym postępowaniu pierwszoinstancyjnym”.

Uzasadniając, że zachowany został termin do złożenia wniosku o wznowienie postępowań, Pan Marek Budnik podkreślił, że *decyzja Wojewody Małopolskiego* nigdy nie została mu doręczona „jako pełnoprawnej, samodzielnej” stronie postępowania, co „umożliwiłoby mu samodzielne (a przede wszystkim) terminowe jej kwestionowanie we wszelkich odpowiednich do tego trybach (w tym przed właściwym sądem administracyjnym) w dalszym toku sprawy”. Tym samym – zdaniem wnioskodawcy – „nie był [on] wówczas w stanie występować samodzielnie procesowo, w odrębnym i przewidzianym do tego trybie, z takim konkretnym wnioskiem (tzn. <żądaniem> o wznowienie postępowania)”.

Pan Marek Budnik wskazał, że uzyskał wiedzę o przyczynach uzasadniających wznowienie postępowań w dniu doręczenia mu *postanowienia Wojewody Małopolskiego*, tj. w dniu 10 stycznia 2017 r., a tym samym, jego zdaniem, przewidziany w art. 148 § 1 *kpa* miesięczny termin do wystąpienia z wnioskiem o wznowienie postępowań zakończonych *decyzją Wojewody Małopolskiego* i *postanowieniem Wojewody Małopolskiego* został zachowany. W tym zakresie wnioskodawca zarzucił ponadto, iż w „zmienionej konfiguracji administracyjno prawnoprocesowej” jego odwołanie od *decyzji Starosty Nowosądeckiego* „powinno być (...) ocenione i przyjęte” przez Wojewodę Małopolskiego jako wniosek o wznowienie postępowania zakończonego *decyzją Wojewody Małopolskiego*. Zdaniem wnioskodawcy, „w świetle tego rodzaju okoliczności termin przewidziany w art. 148 § 1 *kpa* tym bardziej powinien zostać oceniony, jako zachowany”.

Pan Marek Budnik podkreślił ponadto, że przyczyną wznowienia postępowania jest działalność Wojewody Małopolskiego, a więc organu, który wydał w sprawie decyzję w ostatniej instancji, bowiem:

- w konsekwencji interpretacji, o której wnioskodawca został poinformowany „w trakcie (...) spotkania z przedstawicielem ww. Organu I instancji”, dokonanej przez Wojewodę Małopolskiego, wnioskodawca nie został dopuszczony do udziału w postępowaniu przez Starostę Nowosądeckiego,
- Wojewoda Małopolski nie doręczył wnioskodawcy *decyzji Wojewody Małopolskiego*,
- Wojewoda Małopolski nie uznał odwołania wnioskodawcy od *decyzji Starosty Nowosądeckiego* za jego wniosek o wznowienie postępowania z przyczyny, o której mowa w art. 145 § 1 pkt 4 *kpa*, w związku z czym nie nadał jego żądaniu „odpowiedniego trybu prawnoprocesowego”.

Niezależnie od powyższego wnioskodawca wskazał, że wobec faktu udzielania Staroście Nowosądeckiemu w trakcie postępowania pierwszoinstancyjnego ww. „interpretacji”, Wojewoda Małopolski podlegał – zgodnie z art. 24 § 1 pkt 5 *kpa* – wyłączeniu od udziału w przedmiotowym postępowaniu. Zdaniem wnioskodawcy, „w ten sposób Wojewoda Małopolski <brał udział w wydaniu zaskarżonej decyzji>”.

Pan Marek Budnik zaznaczył, że w związku z ww. okolicznościami przyjąć należy, że adresatem jego wniosku o wznowienie postępowań jest organ wyższego stopnia, czyli w tym wypadku Minister Infrastruktury i Budownictwa, do którego należy rozstrzygnięcie o wznowieniu postępowania oraz wyznaczenie organu właściwego do przeprowadzenia postępowania co do przyczyn wznowienia oraz co do rozstrzygnięcia istoty sprawy.

Wnioskodawca podniósł, że w rozpatrywanym przypadku wystąpiły przesłanki do wznowienia postępowań zakończonych *decyzją Wojewody Małopolskiego* i *postanowieniem Wojewody Małopolskiego*, określone w art. 145 § 1 pkt 3 i 4 *kpa*. Wnioskodawca wskazał, że złożył „prawnie skuteczny środek odwoławczy” od *decyzji Starosty Nowosądeckiego*, natomiast Wojewoda Małopolski, podobnie jak Starosta Nowosądecki, w toku prowadzonego postępowania „nie postępował właściwie i nie miał na uwadze słusznego interesu” wnioskodawcy. W ocenie Pana Marka Budnika, to właśnie z winy Wojewody Małopolskiego nie brał on „udziału w przedmiotowym postępowaniu, i to w obu instancjach, chociaż miał rację domagając się tego i twierdząc, że status <strony> mu przysługuje”. W ten sposób – zdaniem wnioskodawcy – organy obu instancji naruszyły określoną w art. 7 *kpa* zasadę prawdy obiektywnej, na skutek czego doszło do „zlekceważenia w istocie intencji obecnie Wnioskującego, tj. jego dążenia do przeprowadzenia rzetelnej, obiektywnej i fachowej weryfikacji wpływu na życie i zdrowie okolicznych mieszkańców będącej przedmiotem przedmiotowego postępowania inwestycji drogowej”.

Ponadto, zdaniem wnioskodawcy, uzasadnione jest przekonanie, że w toku postępowania przeprowadzonego w pierwszej instancji „sama ta istotna czynność faktycznoprocesowa, która polegała na całkowitym niedopuszczeniu obecnie Wnioskującego do biegu (uczestnictwa w nim) tego

postępowania, była w rzeczywistości podejmowana (realizowana) pod wpływem Wojewody Małopolskiego (...) mającym postać wyżej opisanej <interpretacji>".

Zdaniem Pana Marka Budnika, „w całokształcie wyżej opisanych okoliczności, przede wszystkim natomiast wobec faktu udzielania Organowi I instancji, tj. Staroście Nowosądeckiemu, w trakcie postępowania pierwszoinstancyjnego tego rodzaju <interpretacji>", Wojewoda Małopolski podlegał wyłączeniu od udziału w przedmiotowym postępowaniu, gdyż w ten sposób w istocie brał udział w wydaniu zaskarżonej *decyzji Starosty Nowosądeckiego*.

W zakresie kwestii merytorycznych, biorąc pod uwagę, że organ, który „zostanie wyznaczony do przeprowadzenia postępowania co do przyczyn wznowienia oraz co do rozstrzygnięcia istoty sprawy, nie będzie związany ustaleniami faktycznymi i prawnymi poczynionymi poprzednio przez Wojewodę Małopolskiego”, Pan Marek Budnik podtrzymał wszystkie swoje dotychczasowe twierdzenia i wnioski zawarte w pismach złożonych w toku postępowań dotyczących wydania decyzji o zezwoleniu na realizację przedmiotowej inwestycji drogowej. Wnioskodawca oczekuje zatem uchylecia *decyzji Wojewody Małopolskiego* oraz wydania „w jej miejsce nowej decyzji uchylającej” *decyzję Starosty Nowosądeckiego* „oraz orzekającej co do istoty sprawy, a to poprzez odmówienie Inwestorowi wnioskowanego <Zezwolenia> (...) na wymienioną inwestycję drogową”.

W niniejszym rozstrzygnięciu Minister Infrastruktury i Budownictwa rozpoznał wniosek Pana Marka Budnika o wznowienie postępowania zakończonych *postanowieniem Wojewody Małopolskiego*. Natomiast wniosek Pana Marka Budnika o wznowienie postępowania zakończonych *decyzją Wojewody Małopolskiego* został rozpoznany odrębnie.

Organ nadzoru zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 126 *kpa* do postanowień, od których przysługuje zażalenie, oraz do postanowień określonych w art. 134 *kpa* stosuje się odpowiednio m.in. art. 145-152 *kpa*, z tym że zamiast decyzji, o której mowa w art. 151 § 1 *kpa*, wydaje się postanowienie. *Postanowienie Wojewody Małopolskiego* zostało wydane na podstawie art. 134 *kpa*, tym samym postępowanie zakończone jego wydaniem może zostać wznowione, a odpowiednie zastosowanie w tym zakresie mają przepisy art. 145-152 *kpa*.

Zgodnie z art. 150 § 1 *kpa* organem administracji publicznej właściwym w sprawach wznowienia oraz odmowy wznowienia postępowania jest organ, który wydał w sprawie decyzję (postanowienie) w ostatniej instancji.

W niniejszej sprawie postanowieniem ostatecznym jest *postanowienie Wojewody Małopolskiego*.

Jeżeli jednak przyczyną wznowienia postępowania jest działalność organu, który wydał w sprawie decyzję (postanowienie) w ostatniej instancji, stosownie do art. 150 § 2 *kpa*, o wznowieniu postępowania rozstrzyga organ wyższego stopnia, który równocześnie wyznacza organ właściwy w sprawach wymienionych w art. 149 § 2 *kpa*.

Zasadą jest zatem, iż organem właściwym w sprawie wznowienia postępowania, jest organ, który wydał decyzję (postanowienie) w ostatniej instancji. Jednak w przypadku, gdy jako przyczyna wznowienia wskazana została działalność organu, który wydał ostateczną decyzję (postanowienie), o tym który organ właściwy jest do rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy w przedmiocie wznowienia postępowania, rozstrzyga organ wyższego stopnia, po uprzednim rozstrzygnięciu o wszczęciu postępowania wznowieniowego.

Skoro wnioskodawca zarzucił, że przyczyna wznowienia postępowania związana jest z działaniem Wojewody Małopolskiego w związku m.in. z nieuznaniem odwołania wnioskodawcy od *decyzji Starosty Nowosądeckiego* za jego wniosek o wznowienie postępowania z przyczyny, o której mowa w art. 145 § 1 pkt 4 *kpa*, a więc działaniem organu, który wydał postanowienie w ostatniej instancji, rozstrzygnięcie w przedmiocie wszczęcia postępowania i ewentualnego wyznaczenia organu do jego merytorycznego rozstrzygnięcia jest obowiązkiem organu wyższego stopnia (por. wyroki Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 4 czerwca 2013 r., sygn. akt I SA/Wa 2312/12, Lex nr 1663836, z dnia 15 września 2010 r., sygn. akt IV SA/Wa 1001/10, Lex nr 758645, z dnia 9 września 2010 r., sygn. akt IV SA/Wa 1003/10, Lex nr 758647).

Organem administracji uprawnionym do badania wniosku o wznowienie postępowania pod względem formalnym, a więc czy podanie wskazuje przesłanki określone w art. 145 § 1 *kpa* i czy zachowany został termin do jego złożenia określony w art. 148 *kpa* i w konsekwencji rozstrzygnięcia o wznowieniu postępowania lub odmowie wznowienia – stosownie do treści rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 listopada 2015 r., w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Infrastruktury i Budownictwa (Dz. U z 2015 r. poz. 1907, z późn. zm.) – jest zatem Minister Infrastruktury i Budownictwa.

Rozpoznając wniosek Pana Marka Budnika o wznowienie postępowania, na podstawie art. 145 § 1 pkt 3 i 4 *kpa*, w sprawie zakończonej ostatecznym *postanowieniem Wojewody Małopolskiego* podkreślić należy, że wznowienie postępowania jest nadzwyczajnym trybem wzruszania orzeczeń wydawanych w toku postępowania administracyjnego. Tryb ten umożliwia wyeliminowanie z obrotu prawnego orzeczenia administracyjnego dotkniętego kwalifikowaną wadą o charakterze formalnym, a jego skuteczność uzależniona jest od wykazania zaistnienia jednej z przesłanek wymienionych w sposób enumeratywny w przepisie art. 145 § 1 pkt 1-8 *kpa*, typowanej przez podmiot, który inicjuje czynności procesowe.

Ustalenie tej okoliczności następuje w toku postępowania, którego przeprowadzenie musi być poprzedzone postanowieniem o wznowieniu postępowania, wydanym na podstawie art. 149 § 1 *kpa*, i stanowiącym szczególną formę czynności wszczęcia postępowania, wymaganą przepisami procesowymi, odmiennie od innych administracyjnych postępowań zwykłych czy nadzwyczajnych. Inicjatywę w zakresie wszczęcia postępowania wznowieniowego ustawodawca – generalnie – przyznał organowi administracji publicznej, który orzekł w sprawie oraz stronie postępowania, czyli podmiotowi legitymowanemu według kryteriów wskazanych w art. 28 *kpa*. Alternatywność wynikająca z treści art. 147 (zdanie pierwsze) *kpa* oraz zasada praworządności wymagają bezwzględnie zachowania prawidłowego trybu wszczęcia postępowania wznowieniowego, uwzględniającego inicjatora czyli stronę lub organ.

Złożenie przez stronę podania o wznowienie postępowania nie jest utożsamiane z wszczęciem postępowania, bowiem z uwagi na szczególny charakter postępowania wznowieniowego w związku z treścią art. 149 § 1 *kpa* nie znajduje zastosowania art. 61 § 3 *kpa* (tak wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 26 marca 2008 r., sygn. akt II OSK 285/07, Lex nr 1012444). Przed wydaniem postanowienia o wszczęciu postępowania wznowieniowego lub jego odmowie organ administracji podejmuje określone czynności polegające na zbadaniu, czy zachowane są warunki formalne wznowienia postępowania. Czynności te są podejmowane przez organ administracji przed wszczęciem postępowania, nie są jednak czynnościami procesowymi postępowania administracyjnego. Dopiero pozytywna weryfikacja powyższych przesłanek pozwala na przeprowadzenie przez właściwy organ postępowania co do przyczyn wznowienia oraz co do rozstrzygnięcia istoty sprawy.

Organ wydaje postanowienie o odmowie wznowienia postępowania, na podstawie art. 149 § 3 *kpa*, gdy w świetle twierdzeń wynikających już z samego wniosku o wznowienie wynika, że brak jest ustawowych podstaw do wznowienia, termin do jego złożenia nie został zachowany albo wniosek składa podmiot niebędący stroną. W wypadku pozytywnej weryfikacji spełnienia formalnych warunków wznowienia postępowania, organ musi wznowić postępowanie na podstawie art. 149 § 1 *kpa*, aby umożliwić przeprowadzenie postępowania zarówno co do rzeczywistego istnienia przyczyn wznowienia, jak i pozostałych kwestii dotyczących dopuszczalności wznowienia, a także co do istoty sprawy (vide: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 7 stycznia 2009 r., sygn. akt II OSK 1747/07, Lex nr 484887).

Rozpoznając wniosek Pana Marka Budnika organ ustalił, iż wnioskodawca jako podstawę wznowienia postępowania wskazał przesłankę określoną w art. 145 § 1 pkt 3 i 4 *kpa*, tj. okoliczność wydania decyzji (postanowienia) przez pracownika lub organ administracji publicznej, który podlega wyłączeniu stosownie do art. 24, 25 i 27 *kpa* oraz okoliczność, że wnioskodawca bez własnej winy nie brał udziału w postępowaniu.

W myśl art. 148 § 1 *kpa* termin do złożenia podania o wznowienie postępowania z przyczyny określonej w art. 145 § 1 pkt 3 *kpa* biegnie od dnia, w którym strona dowiedziała się o okoliczności stanowiącej podstawę do wznowienia postępowania. Zgodnie natomiast z art. 148 § 2 *kpa* termin do złożenia wniosku o wznowienie postępowania z przyczyny określonej w art. 145 § 1 pkt 4 *kpa* biegnie od dnia, w którym strona dowiedziała się o decyzji (postanowieniu).

Pan Marek Budnik w ww. wniosku o wznowienie postępowania stwierdził, że uzyskał wiedzę o przyczynach uzasadniających wznowienie postępowania w dniu 10 stycznia 2017 r., tj. w dniu, w którym zostało mu doręczone *postanowienie Wojewody Małopolskiego*. Ww. data doręczenia *postanowienia Wojewody Małopolskiego* wynika również ze zwrotnego potwierdzenia odbioru zawartego w aktach sprawy. Tym samym należy uznać, że wniosek o wznowienie postępowania z dnia 7 lutego 2017 r., wniesiony bezpośrednio do Starostwa Powiatowego w Nowym Sączu w tym samym dniu, został wniesiony z dotrzymaniem jednomiesięcznego terminu, wskazanego w przepisie art. 148 § 1 i 2 *kpa*.

Zgodnie z utrwalonymi poglądami orzecznictwa i doktryny postanowienie o wszczęciu postępowania jest aktem procesowym, nie rozstrzyga ono sprawy wznowienia, lecz ją otwiera (vide: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 13 listopada 1987 r., I SA 1326/86, ONSA 1987 nr 2, poz. 80). Postanowienie o wznowieniu postępowania jest jedynie postanowieniem wszczynającym postępowanie i nie może zawierać innych treści, poza wskazaniem przesłanek uzasadniających wznowienie postępowania. Inaczej mówiąc, postanowienie to otwiera postępowanie w sprawie wznowienia postępowania. Stwierdzenie zaś, czy przyczyna wznowienia rzeczywiście wystąpiła w sprawie i jakie wynikają z tego skutki dla rozstrzygnięcia sprawy mogą być wyłącznie efektem postępowania przeprowadzonego po wydaniu postanowienia z art. 149 § 1 *kpa* i muszą być zawarte w postanowieniu określonym w art. 126 w zw. z art. 151 *kpa*. Przesądza to o treści tego postanowienia, która powinna ograniczać się do wskazania okoliczności stanowiących podstawę do wznowienia postępowania oraz skonkretyzowania postanowienia wydanego w sprawie, w której wznowia się postępowanie.

Jednocześnie wyjaśnić należy, że *ratio legis* przepisu art. 150 § 2 *kpa* jest również, aby organ, z działalnością którego związana jest przyczyna wznowienia postępowania, nie prowadził postępowania wznowieniowego w sprawie, aby nie był sędzią we własnej sprawie. Ponadto ww. przepis wprost wskazuje moment wyznaczenia przez organ wyższego stopnia organu właściwego w sprawach wymienionych w art. 149 § 2 *kpa*. Czyni to poprzez formułę: „o wznowieniu postępowania rozstrzyga organ wyższego stopnia, który równocześnie wyznacza organ właściwy”. Takie rozwiązanie, w pełni realizujące wymogi zasady ogólnej szybkości i prostoty postępowania administracyjnego (art. 12 *kpa*), pozwala bowiem organowi wyższego stopnia na łączne rozstrzygnięcie, w jednym postanowieniu, zarówno kwestii wznowienia postępowania, jak i wyznaczenia organu właściwego. Przeszkody w tym zakresie nie tworzy element zaskarżalności, bowiem na żadne z tych rozstrzygnięć nie przysługuje zażalenie.

Natomiast art. 150 § 2 *kpa* nie określa kryteriów, którymi organ wyższego stopnia powinien kierować się przy wyznaczeniu organu właściwego. Brak jest zatem również wymogu, że jest to organ podległy organowi wyznaczającemu, tym niemniej wypada uznać, że kryterium takie wynika z pozycji organu wyznaczającego – jest nim bowiem organ wyższego stopnia, czyli działający w tej roli w stosunku do określonej grupy organów administracji publicznej (art. 17 *kpa*). Przyjąć również należy, że wskazanie organu na podstawie art. 150 § 2 *kpa* nie powinno naruszać przepisów o właściwości rzeczowej i instancyjnej.

W związku z powyższymi ustaleniami, podjętymi przez organ w trakcie postępowania wstępnego, orzeczono jak w rozstrzygnięciu postanowienia.

Zgodnie z art. 141 i art. 142 *kpa* na niniejsze postanowienie stronie nie przysługuje środek zaskarżenia, strona może je zaskarżyć tylko w odwołaniu od decyzji kończącej postępowanie.

Otrzymują:

1. Wojewoda Małopolski,
2. Wojewoda Podkarpacki,
3. Starosta Nowosądecki,
4. Zarząd Powiatu Nowosądeckiego,
5. Pan Marek Budnik,
6. A/a.

Do wiadomości:

1. Powiatowy Zarząd Dróg w Nowym Sączu,
- ② Urząd Gminy Podegrodzie.

Z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA
J. Kępczyński
Jarosław Kępczyński
Zastępca Dyrektora
Departamentu Lokalizacji Inwestycji